

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

museum og ikke mere end 10.000 kr.; yderligere er det betinget af, at der fra stedlig side ydes mindst samme beløb til formålet.

Lovforslaget indeholder en anden nydannelser, nemlig kravet om, at der til landsdelsmuseerne skal være knyttet en museums-pædagog. Der tænkes herved på en pædagog med kulturhistorisk indsigt, som ved samarbejde med skolerne kan forberede klassebesøg på museerne, og som kan påtage sig foredrags-, studiekreds- og kursusvirksomhed og populært publikationsarbejde. Jeg lægger meget stor vægt på en yderligere udbygning af det bestående samarbejde imellem skolerne og museerne.

Det bærende princip i den nugældende lov, hvorefter interessen for museet fra stedlig side skal have givet sig udtryk dels i ydelse af faste tilskud til museets drift, dels i, at der fra stedlig side stilles lokaler til rådighed for museet, foreslås opretholdt. Som hovedregel ydes der altså ikke statstilskud til bygningsudgifter.

Dette udelukker dog ikke, at der i særlige tilfælde vil kunne søges tilvejebragt bevillingsmæssig hjemmel for at yde rente- og afdragsfrie statslån til museer, der selv har skaffet betydelige midler til opførelse af en tidssvarende bygning.

På grund af den betydning, som den bygningsmæssige ramme om museernes samlinger har for disses bevaring, er der foreslået indsat en bestemmelse om, at museets lokaler samt planer og tegninger til nybygninger og større bygningsmæssige ændringer af bestående bygninger skal godkendes af ministeriet.

Det foreslås, at forslag til revision af tilskudsætterne skal forelægges folketetinget i folketingsåret 1972-73. Man er dog opmærksom på, at den forventede kommunalreform og den ændrede byrdefordeling imellem stat og kommune vil kunne nødvendiggøre en revision af loven om de kulturhistoriske lokaliteter allerede forinden.

I den kulturpolitiske redegørelse er der i museumsafsnittet givet udtryk for en vis kritik af det bestående museumsvesen og dets virksomhed. Den første forudsætning for en omfattende modernisering af museernes virke er imidlertid en forbedring af tilskudsreglerne. Tiden er løbet fra tilskudssystemet i 1958-loven, og det er tvingende

nødvendigt, at statens tilskudsordning smiddiggøres, således at de aktive, udadvendte museers økonomiske forhold forbedres. Den store arbejdsindsats, som præsteres af disse museer landet over, fortjener påskønnelse og præmiering.

Med disse bemærkninger fremsætter jeg dette lovforslag om kulturhistoriske lokaliteter og anbefaler det til hurtig og villig behandling i det høje ting.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om et J. F. Willumsen-museum i Frederikssund.

Lov nr. 155 af 11. maj 1954 om et J. F. Willumsen-museum i Frederikssund udgjorde slutstenen på en udvikling, der begyndte med kunstnerens gavebrev af 1. september 1947, hvorefter gavnstneren skænkede den danske stat alle de egne kunstværker, der var i hans besiddelse, samt en samling af andre kunstneres værker. Gaven var betinget af, at der blev indrettet et museum til kunstværkerne. Hvis staten ikke modtog gaven inden 1 år, skulle den tilfalde Københavns kommune, der ligeledes fik en frist på 1 år til at bestemme sig til, om den ville modtage gaven.

Med kunstnerens godkendelse enedes man om, at museet skulle opføres i Københavns kommune og tilhøre denne, medens udgiften ved museets opførelse, der blev anslået til 1 mill. kr., skulle deles lige mellem staten og kommunen. Driftsudgifterne (ca. 75.000 kr.) skulle deles således, at staten afholdt 40 pct. og kommunen 60 pct.

Statens tilslutning til denne ordning blev opnået ved lov nr. 195 af 12. april 1949 om statstilskud til oprettelse og drift af et J. F. Willumsen-museum i København. Imidlertid var Københavns kommunes accept betinget af, at den særlige Willumsenkomité kunne tilvejebringe ca. 400.000 kr. til erhvervelse af kunstværker til supplerende af den kunstsamling, som var omfattet af gavebrevet. Komiteen måtte i 1950 meddele Københavns magistrat, at den ikke så sig i stand til at tilvejebringe dette beløb, og magistraten måtte derfor for sit vedkommende sige fra.

Willumsens tilbud gik derefter ifølge gavebrevet over til Frederikssund kommune, og efter at acceptfristen flere gange